

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 825: Lời Này Của Thế Tôn, Là Răn Dạy Người Tu Hành Cần Biết Việc Này Vốn Chẳng Phải Ngôn Từ Có Thể Đạt Tới Được, Duy Chỉ Chứng Ngộ Mới Thấu Tỏ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 070)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Lời này của Thế Tôn, là răn dạy người tu hành cần biết việc này vốn chẳng phải ngôn từ có thể đạt tới được, duy chỉ chứng ngộ mới thấu tỏ.】

Bát Nhã đích xác là như vậy, nhất định cần phải do chính bạn đích thân chứng ngộ. Chứng bằng cách nào? Chính là buông xuống. Bạn buông xuống được rồi, thì bạn liền biết, bạn liền minh liễu; bạn nếu như không buông xuống, thì hết thấy chư Phật có thuyết pháp cho bạn, cũng đều giống như “gãi ngứa ngoài giày”, rất khó để thể hội. Bạn buông xuống được một phần, thì bạn thể hội được một phần; bạn buông xuống được hai phần, thì bạn thể hội được hai phần; bạn càng buông xuống được nhiều, thì bạn càng thể hội được nhiều. Cho nên sự việc này nhất định phải bắt đầu từ việc buông xuống thì mới thấy được hiệu quả, đọc tụng cũng vô ích, có nghiên cứu thảo luận thế nào cũng đều uổng công, [chỉ có buông xuống thì] đây mới gọi là Phật Pháp chân chánh.

Phật Pháp chân chánh, dù bạn có đọc trọn Tam Tạng mười hai bộ kinh, đọc đến trôi chảy thuộc lòng, có thể đọc ngược từ sau ra trước, mà bạn không thể buông xuống thì vẫn là vô dụng. Phật Pháp bạn có hiểu hay không? Bạn một chút cũng không hiểu, điều mà bạn hiểu được chỉ là lớp vỏ văn tự bề ngoài (bì mao văn tự). Văn tự bạn có hiểu hay không? Văn tự vẫn sẽ khiến “tâm sinh cuồng loạn, hồ nghi không tin”, vậy là văn tự bạn cũng chưa hiểu. Bắt buộc phải chân thật làm được, đích thân chứng ngộ cảnh giới rồi, sau đó lắng nghe những lời văn Phật giảng kinh, bạn mới thực sự hiểu được. Đây là điểm khó của Phật Pháp!

Nói với chư vị, cái gọi là điểm khó, cũng thực sự chính là điểm dễ của Phật Pháp, Phật Pháp là pháp môn bất nhị, khó dễ không hai (nan dị bất nhị). Vì sao nói là khó? Không chịu buông xuống thì chính là khó. Tụng niệm mấy trăm năm, học thuộc lòng Tam Tạng mười hai bộ kinh, mà vẫn chưa thâm nhập được, chưa hiểu được, đây chẳng phải là khó sao? Vì sao gọi là dễ? Buông xuống thì liền dễ dàng. Thật sự buông xuống rồi, dù một bộ kinh chưa từng đọc, giống như Lục Tổ Huệ Năng Đại sư của Thiền tông một bộ kinh cũng chưa từng đọc, nhưng Ngài kinh nào cũng đều am tường, đó là điểm dễ! Với Lục Tổ Huệ Năng thì thật dễ dàng, còn với người chỉ mắc kẹt vào việc học giáo lý thì lại quá khó! Khó dễ ở chỗ nào? Là ở chỗ có chịu buông xuống hay không. Duy chỉ chứng ngộ mới thấu tỏ, chư vị phải biết rõ, thế nào gọi là chứng? Buông xuống chính là chứng.